

Indfyldelse paa Forslaget, at man i saa stort Omfang, som det kunde anses for rimeligt og forsvarligt, vilde overføre fra Tjenestemandsstillinger til honorarlønnede Stillinger en Række nuværende Tjenestemandsstillinger; det var ganske særligt den talrige Kontoristklasse, som her kom i Betragtning, men der var ogsaa andre dermed ligestillede Klasser, som tænktes overført fra Tjenestemandsstilling til honorarlønnet Stilling. Der er ingen Tvivl om, at man ved Lønningssloven af 1919 er gaaet alt for vidt med Hensyn til det Omfang, i hvilket man gjorde visse Stillinger, som i Virkeligheden bedst egner sig til at være honorar- eller konjunkturlønnede, til egentlige Tjenestemandsstillinger. Ogsaa dette Forslag mødte imidlertid saavel som det finansielt meget vigtige Forslag om Pensionsrettens Begyndelse ved det 35te Aar Modstand hos tre af Folketingets Partier.

Med Hensyn til de særlige Ydelser fandt man ligeledes indenfor disse tre Partier, at Regeringen var gaaet for vidt. Det konservative Folkeparti vilde nok gaa med til ogsaa at indføre Besparelser paa de særlige Ydelser, men ikke i det Omfang, Regeringen havde foreslaaet.

Det var altsaa klart for Regeringen, at Lovforslaget ikke kunde gennemføres i dets oprindelige Skikkelse, og at man maatte slaa meget betydeligt af paa det finansielle Resultat, der skulde opnaas. Under disse Forhold var det for Regeringen særdeles ønskeligt at faa en ny Forhandling med Tjenestemændene. Som bekendt havde der inden Lovforslagets Fremsættelse fundet en Forhandling Sted med Tjenestemændene paa den Maade, Forhandlingsreglerne foreskriver, en Forhandling, der imidlertid fik et absolut negativt Udfald, idet Tjenestemandsgesandtsorganisationerne trods gentagne Opfordringer ikke vilde indlade sig paa en Realitetsforhandling om Nedsættelser, der kunde hidføre et finansielt Resultat, som blot i nogen Maade nærmede sig til det af Regeringen foreslaaede, og som kunde have den absolut paakrævede finansielle Virkning. Derfor endte altsaa Forhandlingen resultatløst, og det var efter de bestaaende Forhandlingsregler ikke Regeringen muligt at tage Initiativet til en ny Forhandling. Derimod var det Regeringen ganske overordentlig velkomment at modtage en Henvendelse fra to Tjenestemandsgesandtsorganisationer: den Organisation, som populært kaldes Guldsnorene, og Danske Statsembedsmænds Samraad, som udtalte Ønsket om en Forhandling med Regeringen, der kunde føre til en Nedsikring, som de nu erkendte var nød-

vendig, men en Nedsikring af mindre Omfang og tilvejebragt paa anden Maade end gennem det af Regeringen foreslaaede Forsørgertillæg. Regeringen gik til denne Forhandling, i hvilken senere deltog to andre Tjenestemandsgesandtsorganisationer, nemlig Lærerorganisationen og Toldetatens Organisation, med den Tanke, at vi her maatte strække os saa vidt som muligt, gøre de yderste Indrømmelser, som vi var i Stand til, idet vi erkendte, at det i en Sag som denne vilde være af overordentlig stor Betydning at komme til Forstaaelse med Tjenestemændene eller dog med saa mange af dem som muligt. De Ændringer i Regeringens oprindelige Lovforslag, som nu er foretaget, er da fremgaaet af Forhandlinger med disse fire Tjenestemandsgesandtsorganisationer. Derimod erklærede den største Tjenestemandsgesandtsorganisation, Sølvsnorere, sig uvillig til at gaa med til en saadan Nedsikring, som de andre Tjenestemandsgesandtsorganisationer var villige til at finde sig i. I den Forhandling, der fandt Sted angaaende de øvrige Bestemmelser i Tjenestemandssloven, Bestemmelser, der ikke vedrører Dyrtids- og Konjunkturtillæg, var denne Funktionærorganisation opfordret til at deltage, men den ønskede ikke at forhandle sammen med de andre og havde da en særskilt Forhandling derom med mig som Finansminister.

I Lovforslaget, som jeg ganske kort skal referere i dets nuværende Form, idet jeg kun dvæler ved de vigtigere Punkter og udelader adskillige af mindre reel Vægt, er bevaret fra det oprindelige Regeringsforslag noget, som vi ogsaa lagde megen Vægt paa, nemlig en Simplificering og Sammenlægning af Tjenestemandsslovens Bestemmelser. Det viste sig muligt at forkorte Tjenestemandssloven væsentligt, idet man i Stedet for de specielle Bestemmelser gældende hver enkelt Tjenestemandsklasse saa vidt det var muligt satte generelle Bestemmelser og saaledes kunde stryge de særlige Bestemmelser i Tjenestemandsslovens anden Del. Denne Simplificering og Sammenlægning har bevirket, at medens den gældende Lov har 1334 Paragraffer, har det Forslag, der nu ligger paa det høje Tings Bord, kun 901 Paragraffer. Endvidere maatte det anses for rigtigt at optage i Tjenestemandsslovsforslaget de Ændringer, som Normeringslove og andre Love, der imidlertid er blevet vedtaget, medfører. Det var ogsaa øjensynligt, at naar man overhovedet rørte ved Tjenestemandssloven, burde Bestemmelser, der kun havde Betydning i en Overgangsperiode og nu var overflødige, saavel som Bestemmelser, der